ANUNŢURI

Săptămâna trecută a avut loc în orașul nostru a VI-a ediție a **festivalului** de arta povestirii și teatru școlar **"Țara mea de poveste".** Cu bucurie vă anunțăm că marele premiu, precum și locurile 2 și 3 au fost ocupate de trupele de teatru formate din copii de la Școala Sf. Ierarh Nicolae.

ŞTIRI

• **Preafericitul Părinte Neofit a trecut la cele veșnice** miercuri, la vârsta de 78 de ani, după 11 ani de slujire ca Patriarh al Bisericii Ortodoxe Bulgare. Patriarhul Neofit a fost considerat un lider tolerant și calm, dar și un apărător zelos al valorilor creștine și un susținător al introducerii disciplinei Religie în școlile bulgare. (sursa: *basilica.ro*)

• În perioada 18 martie 2024 – 18 mai 2024 se va desfășura, în Arhiepiscopia Aradului, **proiectul misionar „Urcuș spre Înviere",** ediția a III-a". Concursul va avea două secțiuni: secțiunea „Muzică bisericească" și secțiunea „Glas de toacă", la care vor putea participa copii și tineri. (sursa: *arhiepiscopiaaradului.ro*)

• Duminică, 10 martie 2024, IPS Timotei, Arhiepiscopul Aradului, i-a conferit **academicianului Leon Dănăilă**, renumit medic neurochirurg, cea mai înaltă distincţie eparhială, Crucea Sfântul Ierarh Sava Brancovici, în semn de aleasă preţuire pentru contribuţia deosebită adusă în tratarea celor bolnavi. (sursa: *arhiepiscopiaaradului.ro*)

• Începând cu 17 iunie, parohiile și mănăstirile vor putea aplica la **programul național de instalare a sistemelor de panouri fotovoltaice**. Programul este dedicat, de asemenea, și instituțiilor din domeniul asistenței sociale. (sursa: *basilica.ro*)

• Curtea Constituțională din **Republica Moldova** a decis luni ca sintagma **„limba română"** să rămână în legislația națională, inclusiv în Constituție. Decizia a fost luată în contextul unei sesizări făcute de un grup politic, prin care se solicita verificarea constituționalității deciziei de schimbare a denumirii limbii de stat, din „limba moldovenească" în „limba română".. (sursa: *basilica.ro*)

• **Parlamentul României va avea o capelă ortodoxă** care va fi sfințită în data de 25 martie, de sărbătoarea Bunei Vestiri. România este printre puținele state din Europa care nu are un astfel de spațiu de rugăciune amenajat în clădirea Parlamentului. (sursa: *basilica.ro*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Cartea familiei Stăniloae. Trei generații văzute prin ochiul lui Dumitru Horia Ionescu. Dialoguri cu Răzvan Bucuroiu Ionescu, Dumitru Horia

El a intrat în dimineața aceea în cameră, când venise de la Aiud. Era o dimineață de iarnă foarte însorită. Era foarte frumos, soarele bătea foarte frumos acolo, în dormitorul din Calea Moșilor, și ne-am împrietenit imediat. Aveam vreo patru ani. Și mi-a spus: „Bună dimineața, Dumitraș, ce faci? Eu sunt tata mare". Zic: „Nu, tata mare este aici în fotografiile acestea!". Erau numai fotografii cu el tânăr, dar acum el arăta mult mai bătrân... Și mi s-a explicat că e, într-adevăr, tata mare, care acum s-a întors din „delegație" - fiindcă asta era, știam că el era în delegație și era o delegație care ținea ceva timp.

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor!

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Numărul 10 (CLXIII) 17 martie 2024

Sfinții săptămânii

D 17 - Duminica izgonirii lui Adam din Rai (a Lăsatului sec de brânză);
Sf. Ier. Patrick, luminătorul Irlandei; Sf. Cuv. Alexie, omul lui Dumnezeu

L 18 - Sf. Ier. Chiril al Ierusalimului (Sinodul II Ecumenic); Sf. Maria mironosița, sora Sf. Lazăr; Sf. Ier. Nicolae Velimirovici; Sf. Eduard Mărturisitorul, regele Angliei
Începutul Postul Sfintelor Paști. Canonul cel Mare. Post aspru

M 19 - Sf. Mc. Hrisant, Daria, Claudiu și Ilaria; Sf. Mc. Dimitrie strungarul; Sf. Cuv. Inochentie (ucenicul Sf. Nil Sorski)
Mărturisitorul Virgil Maxim (1997)
Canonul cel Mare. Post aspru

Mi 20 - Sf. 20 de Părinți de la mănăstirea Sf. Sava, mucenicți de arabi; Sf. și Dreptul Abel, primul martir din istoria omenirii; Sf. Ier. Cuthbert de Lindisfarne
Canonul cel Mare. Post aspru

J 21 - Sf. Ier. Iacob Studitul; Sf. Cuv. Serapion de Sidon; Sf. Cuv. Serafim de Virița
Canonul cel Mare. Post aspru

V 22 - Sf. Mc. Vasile din Ancira; Sf. Ier. Epafrodit, ucenicul Sf. Ap. Petru; Sf. Mc. Drosida, fiica împ. Traian, și cele 5 fecioare canonice
Mărturisitorul Ilie Tudor (2015) **Post aspru**

S 23 - Sf. Mc. Nicon și cei 199 ucenici; Sf.Cuv. Nicon de Pecerska; *Mărturisitorii: Pr. Haralambie Balamace și alți 8 din Albania (1914)*
Sâmbăta Sf. M. Mc. Teodor Tiron (a colivelor). Pomenirea celor adormiți - ULEI

> **Fremătând pretutindeni prin universul înstelat, un murmur se aude: legătura cu Dumnezeu îl curăță pe om de păcat; legătura cu Dumnezeu te vindecă de boală; legătura cu Dumnezeu te eliberează din moarte.**
>
> **Sf. Nicolae Velimirovici**

Editorial

DRAGOSTEA dincolo de logică

Păr. Zaharia Zaharou

Uneori este greu să acceptăm faptul că Dumnezeul iubirii poate rosti asemenea cuvinte ca „întunericul cel dinafară” (Matei 8, 12) sau „viermele cel neadormit” (Marcu 9, 44).

Pe de o parte, El spune, „Pe cel ce vine la Mine nu-l voi scoate afară” (Ioan 6, 37), însă este scris și că vom bate la ușă și El ne va răspunde, „nu știu de unde sunteți. Depărtați-vă de la Mine toți lucrătorii nedreptății” (Luca 13, 25, 27). Dar și faptul că El ne previne este tot un semn al dragostei Sale. Dacă arătăm fie și o mică dorință de a ne îndrepta, Domnul ne vine în ajutor. *Chiar dacă îi dăm numai degetul mic, El ne va lua de mână și ne va scoate din adânc.*

Primim cele spuse de Domnul despre iad ca fiind adevărate și ne smerim. Aceasta ne aduce zdrobirea inimii și smerenie, și astfel ne apropiem mai mult de El. Este un fel de a ne ține mintea în iad. Unii Sfinți spun că cel ce nu cugetă la iad, nu va scăpa de iad. Cel ce viețuiește fără a ține seama de iad și fără a face totul pentru a-l evita, nu va scăpa de el. La urma urmei este vorba despre a ne tăgădui propria logică și a crede în cuvintele Domnului. Dacă ne luăm după logica noastră, vom rămâne în neștiință, pentru că logica omenească rămâne mereu îngrădită în limitele lumii zidite. Nici măcar închipuirea nu poate trece dincolo de ea. Nu cunoaștem nimic despre lumea nezidită până când nu începem să ne conformăm cuvântului Domnului care vine la noi din ea. **Dacă primim porunca lui Dumnezeu și începem să o punem în lucrare, harul vine să ne lărgească inima și să ne lumineze mintea.** Atunci începem să gândim altfel, dobândim altfel de avânturi și aspirații. Suntem întăriți și statorniciți într-o logică insuflată de Dumnezeu, care vine din lumea cealaltă. Fără cuvântul lui Dumnezeu și fără chemarea Numelui Său, nu avem nicio legătură, niciun mijloc de a cunoaște ceva despre lumea de sus.

Vorbind despre iubirea dincolo de logică, Părintele Sofronie spune că iubirea față de vrăjmași este cu neputință fără dreapta credință în Hristos. Sfântul Pavel spune că chiar de ne-am da și trupul să fie ars, nu este mare lucru, dacă nu facem aceasta pentru Hristos, adică dacă nu o facem în duhul smereniei lui Hristos (1 Corinteni 13, 3).

Dragostea pentru vrăjmași este cea mai înaltă formă de iubire, pentru că a ierta față de cel care te nedreptățește necesită o smerenie desăvârșită. Cu anevoie îi iertăm pe oamenii care ne ceartă atunci când am greșit. Închipuiți-vă cum este dacă suntem nedreptățiți atunci când suntem nevinovați. **Este cu neputință să iertăm fără harul lui Hristos, fără prezența Sfântului Duh înlăuntrul nostru**. Doar Hristos are această smerenie desăvârșită, pentru că a suferit o moarte nedreaptă. A fost fără de prihană, fără de păcat, și totuși S-a predat păcătoșilor care L-au omorât, rugându-Se pentru ei, „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac” (Luca 23, 24). Smerenia lui Hristos este cea care caracterizează adevărata iubire față de vrăjmași.

Versuri

E vremea postului din nou

Traian Dorz

E vremea postului din nou și Paștile-s aproape,
Iisuse, sufletu-mi uscat se-apleacă să se-adape
din al Cuvântului Izvor, din harul Crucii Tale,
să-și poată Golgota sui mai întărit pe cale.

Ajută-mi, Doamne, să postesc cu-ntreaga mea ființă,
cu duh ascuns și înfrânat, și plin de umilință,
nimic fățarnic neavând, ca nu cumva odată
să mă găsească vinovat Divina Judecată.

Ajută-mă să pot ierta cu inima deplină
pe orișicine-ar fi făcut în contra mea vreo vină;
așa cum eu mă rog să-mi ierți întregile-mi păcate,
ajută-mă să iert și eu la orice semen toate.

Ajută-mi, binele ce-l fac cât mai ascuns să-mi fie,
nici o-ntristare să n-aduc, ci numai bucurie;
fă-mi darnic sufletul deplin, căci și acum, și mâne
Tu nu-mi socoți după cât dau, ci după cât rămâne.

Ajută-mi să nu strâng comori ce furul le răpește,
ci aurul cel nevăzut ce-n ceruri strălucește.
– Așa să-mi fie postul meu, ca-n Ziua Învierii
să fiu iertat și-nvrednicit de Slava Înfierii.

PROFESORILOR MEI

Așa am învățat în viața de creștin, în special de la Sf. Liturghie, din rugăciunile care se citesc acolo după Sfânta Împărtășanie, că pentru orice dar pe care îl face Dumnezeu, ca să îl putem primi cu adevărat, să se așeze în noi, să rodească și să aducă cu el alte și alte daruri, e nevoie de o mulțumire. De ce ar fi diferit în ceea ce privește darul învățăturii primite de la profesorii noștri? Ca să se așeze în noi ceea ce ni s-a dat în anii de școală, este nevoie să mulțumim. Bineînțeles întâi lui Dumnezeu, iar apoi profesorilor noștri. Dar oare numai pentru învățătură trebuie să le mulțumim?

Să ne amintim (cei care suntem la mijlocul vieții) perioada de binecuvântată emulație intelectuală și duhovnicească a anilor imediat următori Revoluției, în care profesorii în sfârșit puteau să predea toate, fără cenzură. În acele vremuri încă mai trăiau câțiva dintre marii dascăli interbelici, care ne-au redat măsura seriozității învățământului și au știut să ne crească dornici de a le urma.

Începutul de nou mileniu a adus în rândul învățăceilor în tot mai mare măsură o oarecare blazare. Internetul începea să prindă teren și, din păcate, înlocuia de multe ori cuvântul și informațiile profesorilor, poate din dorința adolescentină de a impresiona, poate din nevoia de a suplini ceea ce nu se știa de către unii dascăli. Însă în continuare, majoritatea profesorilor dăruiau, dăruiau din tot ce știau. Și așteptau răspunsul. Atunci am văzut prima dată la unii dintre dascăli frustrarea că vor să dea și nu au cui. Îmi aduc aminte, cum o profesoară, la un moment dat, ne-a spus: „Vă rog, vă rog, ridicați mâna, întrebați-mă, vă rog să participați, vreau să vă aud”. Și din păcate nimeni nu a reacționat, deși sala era plină de studenți.

Și am ajuns în anii pandemiei, în care s-a produs cutremurul cel mare: înlocuirea învățământului clasic cu predarea on-line. Știm cu toții ce a urmat, ce schimbări majore în viața școlarilor și studenților, în mentalitatea celor aflați în creștere. Și procesul nu s-a încheiat.

Îmi stăruie în minte scena din filmul *Pianistul*, în care în jur toate se prăbușeau, oamenii mureau, era un continuu zbucium, o continuă și asurzitoare durere, și totuși pianistul rămânea la pianul lui, continuând să cânte de unul singur, ca și cum ar fi fost în fața celui mai pretențios și mai minunat public.

În anii pandemiei, profesorii noștri au rămas pe baricade, cântându-și simfonia adaptată noilor condiții, în fața unor ferestre de calculator sau de telefon, în care de multe ori nici nu vedeau cine îi ascultă sau dacă îi ascultă. Și au rămas la catedrele virtuale ca și cum toți ochii erau concentrați asupra lor, iar nu încețoșați de distracțiile găsite în timpul orelor. Au continuat să (se) dăruiască cum au știut mai bine, au fost deschiși, au dorit să fie provocați, majoritatea frustrați că nu prea mai au cui. Bucuroși să împărtășească mai multe decât un simplu curs. Să răspundă la chestiuni de viață și de moarte, într-o vreme de grele întrebări.

Profesorii noștri sunt niște eroi în fața tuturor bombardamentelor post-pandemiei și post-modernității. Ei nu mai luptă cu nevinovatele zburdălnicii și revolte ale elevilor, ci cu acapararea tinerelor minți de către măria-sa telefonul. Dacă în trecut, vorba dascălului era mai cu greutate chiar decât a părinților, astăzi idolul absolut al generațiilor tinere este ecranul, cu tot ceea ce oferă el, bun și mai ales rău.

Ce nevoie să mai fie de profesori, când internetul este sufocat de informații, cursuri, cărți – cine mai controlează cât de valoroase și adevărate sunt fiecare în parte? – pe care le pot accesa/copia învățăceii cu un simplu click... Nu e vorba de a judeca, ci de a constata neputințele unei generații, total nepregătite de ceea ce a venit asupra ei. Acum trăim într-o lume autistă, din care profesorii se luptă singuri, zi de zi, să-i scoată pe elevi, iar în lupta aceasta inegală, părinții sunt de cele mai multe ori mai autiști decât propriii copii. Și chiar dacă în unele școli e interzis la ore telefonul, dascălii au de luptat cu efectele lui: lipsa de concentrare, de interes, comoditatea în gândire și câte altele.

Este o luptă inegală, ca a lui David împotriva lui Goliat, dar lui Dumnezeu îi place să lupte alături de cei slabi. Dragi profesori, tocmai pietricica jertfei pe care o faceți, pusă în praștia curajului de a rămâne statornic în dăruirea profesiei poate să fie chipul în care Dumnezeu va înfrânge Goliatul neputințelor, nepăsării, neștiinței celor în fața cărora veniți zi de zi. **VĂ MULțUMIM!**

Educație

Copiii și POSTUL

Cât de devreme ar trebui să înceapă copiii postul? *Conform învățăturii Părinților Bisericii, un copil sănătos începe să postească odată ce nu mai primește laptele mamei sale, adică în jurul vârstei de trei ani.* (În vremurile străvechi, femeile evreice își alăptau pruncii până când aceștia ajungeau la trei ani.)

Pe lângă necesitatea de a respecta postul, părinții trebuie să aibă grijă și să prevină ca cei mici să nu formeze obiceiuri de supraalimentare sau de a mânca prea des, în afara momentelor stabilite pentru a lua masa - adică să nu mănânce între mese. Sfântul Teofan Zăvorâtul oferă părinților sfaturi în acest sens: „Un copil ar trebui să mănânce în așa fel încât, în timp ce își dezvoltă și își întărește trupul și îi conferă sănătate, să nu stârnească plăcerea cărnii în suflet. Indiferent cât de tânăr este copilul tău, el trebuie să înceapă încă de la vârstele cele mai fragede să-și stăpânească trupul."

Când copiii cresc și personalitatea și înclinațiile lor devin mai clare, părinții ar trebui să arate tact în ceea ce privește normele postului. Ei nu trebuie, de exemplu, să le interzică dulciurile împotriva voinței lor, sau să facă zilele de post atât de stricte în ceea ce privește calitatea și cantitatea alimentelor încât să depășească normele regulii Bisericii privind postul. Copiilor bolnavi sau slabi li se poate acorda în mod firesc o dispensă, sau chiar să fie eliberați de la post.

Tinerii nu ar trebui să fie forțați să respecte strict toate normele postului, dacă acestea îi copleșesc. Un astfel de post forțat nu va aduce beneficii sufletelor lor și ar putea chiar să-i îndepărteze de acesta. Mântuitorul a spus: „Milă voiesc, iar nu jertfă" (Mt. 9, 13). Întreaga semnificație a postului constă în **autocontrolul de bunăvoie și impunerea de limite asupra propriei persoane.** Prin urmare, copiii ar trebui învățați să postească încă de la o vârstă fragedă, astfel încât normele postului să nu le devină o povară când cresc.

STUDIU

privind relațiile dintre post și nutriție, creșterea și activitatea fizică a copiilor și adolescenților. (Elisavet-Anna Hrysokoou – Universitatea din Salonic)

Pentru acest studiu a fost selectat un grup de 323 de băieți și 286 de fete cu vârste cuprinse între 5 și 15,5 ani, elevi la o școală privată din Salonic. Au fost efectuate măsurători corporale și au fost administrate chestionare care vizau nivelurile de activitate fizică, obiceiurile alimentare și frecvența postului în perioadele următoare: în fiecare miercuri și vineri, Postul Crăciunului, Postul Mare, Postul Sf. Apostoli și Postul Adormirii Maicii Domnului.

S-au înregistrat 3 grupe de alimente excluse în timpul postului: carne, produse lactate și ouă, în 3 categorii: fără post în cele 5 perioade (FP), abținere în unele dintre perioade sau post parțial (PP), și respectarea postului sau post total (PT).

<u>*Rezultate*</u>: Din cei 609 copii și adolescenți, 12% au respectat postul total și 43,3% au postit parțial. Un procent semnificativ mai mare de copii și adolescenți cu vârsta ≥10 ani au ținut PT în comparație cu copiii cu vârsta <10 ani (14,6% vs 9,5%, respectiv). Nu au fost observate diferențe în înălțime și nivelul de activitate fizică între copiii PT și cei FP. Procentul de copii obezi a fost mai mare în grupul FP decât în grupul PT. Comparativ cu copiii PP și PT, s-a constatat că copiii FP au avut un aport mai mare de acizi grași saturati și un aport energetic >100% din aportul zilnic recomandat de energie, comparativ cu celelalte 2 categorii.

<u>*Concluzii*</u>: Copiii care respectă perioadele de post par a fi mai aproape de aportul zilnic recomandat de nutrienți decât copiii care nu postesc. Nu s-a observat nicio diferență semnificativă în ritmul de creștere între copiii care au postit și cei care nu au postit în nicio perioadă.

Sfinți din Georgia

SFÂNTUL IOAN ZEDAZENI
reîncreștinătorul Georgiei (7 mai)

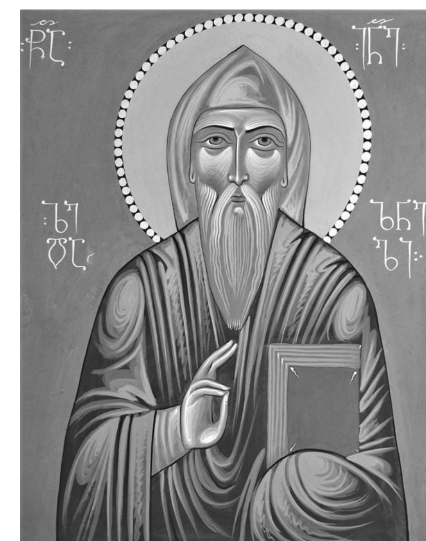
În veacul al VI-lea, la două sute de ani după ce Sfânta Nina cea întocmai cu Apostolii predicase Evanghelia în Georgia (Iviria), cuviosului Ioan, un nevoitor din Antiohia, i s-a arătat însăși Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care i-a poruncit să își aleagă 12 ucenici și să meargă în Georgia spre a întări acolo poporul în credința creștină. Cuviosul a pornit imediat la faptă. Sosind în Georgia, acești sfinți părinți misionari au fost întâmpinați cu cinste de arhiepiscopului Evloghie căruia i se arătase îngerul Domnului și i-a spus: „– Iată, sosește din Siria robul Domnului Ioan, împreună cu monahii lui. Acesta se va îngriji de credința pe care a sădit-o Sfânta Nina în țara voastră. Ridică-te pentru a-i întâmpina cu multă bucurie. Nu pune piedici lucrării lor, fiindcă sunt trimiși de către Dumnezeu și împodobiți cu toate virtuțile."

Ei au început imediat cu dumnezeiască râvnă predicarea lor. Este vrednic de admirat faptul că fericitul Ioan vorbea în georgiană, deși îi era cu desăvârșire necunoscută. Regele și tot poporul îi vedeau ca pe îngerii lui Dumnezeu. Din toate colțurile țării a început să vină mulțime de popor. Cuvioșii cereau necontenit de la Dumnezeu prin rugăciunile lor să le arate un loc pentru a se stabili. Au trecut trei ani întregi. Într-o zi, fericitul Ioan, privind spre răsărit, a văzut deasupra muntelui Zedazeni o mulțime de draci, ca un nor negru și gros, care îl provocau cu nerușinare. S-a întors atunci și le-a spus ucenicilor lui:

– Priviți, fiii mei, acei draci vicleni deasupra muntelui! M-am gândit să ne așezăm acolo. Din această pricină, se pare, se poartă în acest fel dracii, pentru a ne înspăimânta. Însă avem de partea noastră puterea lui Hristos. Apoi s-a întors la draci și le-a spus:

– Vă poruncesc în numele lui Hristos să plecați departe, pentru că acolo va rămâne Ioan împreună cu frații lui.

Dar când au pornit, râul Aragvi era ieșit din matcă. Trecerea acestuia era cu neputință, dar nimic nu putea să îi oprească. Fiind însoțiți de arhiepiscop și de popor, s-au apropiat de mal. S-a întors atunci fericitul Ioan către ucenicul său Sisoe și i-a spus: „– Roagă-te, părinte, lui Dumnezeu,

să trecem fără nicio primejdie pe malul celălalt." Ucenicul, fiind întotdeauna ascultător, s-a întors către răsărit, a făcut trei metanii și a însemnat râul cu semnul sfintei cruci. Apoi a luat toiagul cuviosului, a lovit cu vârful lui apa și a spus:„– Râule! Bătrânul nostru îți poruncește să te oprești până trecem pe malul celălalt." Îndată râul s-a oprit din mersul lui și i-a lăsat să treacă, de parcă în acel loc ar fi fost pământ uscat. Văzând poporul minunea, L-a slăvit pe Dumnezeu, Cel care le dăduse robilor Lui atâta har și credință puternică.

Îndată ce s-a răspândit vestea cum că monahii s-au așezat pe munte, poporul a alergat pentru a-i întâlni. S-au adunat de peste tot orbi, surzi, îndrăciți, pe care cuviosul îi tămăduia, întorcându-se la casele lor sănătoși, slăvind pe Dumnezeu. Mulți dintre ei părăseau lumea și intrau în obștea cuviosului. Astfel, muntele acoperit de păduri s-a umplut de monahi, care Îl slăveau neîncetat pe Cel Preaînalt.

Într-o noapte i s-a arătat fericitului Ioan Preasfânta Născătoare de Dumnezeu însoțită fiind de Sfânta Nina și i-a dat poruncă cuviosului să își trimită ucenicii în toată Georgia, pentru a propovădui cuvântul lui Dumnezeu și pentru a povățui oamenii. Cuviosul Ioan i-a adunat pe toți ucenicii săi, i-a sfătuit cum să trăiască departe de el, le-a împărțit fiecăruia moaștele pe care le avea și apoi i-a trimis la propovăduire.

Sfântul Ioan a rămas la Zedazeni și a continuat lucrarea sa obișnuită, în tovărășia diaconului Ilie, pe care l-a ținut lângă el, ca sprijin la bătrânețile lui. El s-a predat luptelor duhovnicești. Muntele Zedazeni era fără apă, dar Sfântul Ioan s-a rugat lui Dumnezeu pentru un izvor, iar Domnul i-a trimis un izvor vindecător, în vârful muntelui. Prin sfintele sale rugăciuni, un urs care venea deseori la izvor să bea a fost îmblânzit și a devenit paznic și ocrotitor al mănăstirii de le poalele muntelui unde viețuia cuviosul. Prin rugăciunile Sfântului Ioan, un om mut și paralizat din copilărie a început să vorbească și să meargă.

După ce i-a slujit lui Dumnezeu timp de mulți ani, Domnul l-a chemat pe Sfântul Ioan la Sine. Cuviosul și-a cunoscut mai dinainte ceasul morții. După ce a dat poruncă ca să fie îngropat în peștera nevoințelor sale, s-a împărtășit pentru ultima oară. În acel moment a văzut înaintea lui o armată de îngeri și mulți sfinți. Veniseră să îi primească sufletul său curat.

I.G.

Tâlcuiri

CURCUBEUL

PS Daniil Stoenescu

„Vezi curcubeul și binecuvântează pe Cel care l-a făcut; că foarte frumos este în strălucirea sa” (Isus Sirah, 43, 13)

În aceste cuvinte ale înțeleptului Isus Sirah se oglindește în toată frumusețea sa naturală și biblică, „semnul legământului” încheiat între Dumnezeu și „tot sufletul viu ce este cu voi din neam în neam și de-a pururi” (Facere 9, 12)., pe vremea patriarhului Noe, îndată după potop.

Curcubeul este un lucru „nou sub soare”, care nu a existat înainte de potop. Oamenii de la Adam și până la Noe n-au avut nici prilejul, nici bucuria și nici fericirea de a vedea și contempla frumusețea și strălucirea curcubeului și de a-i desluși înțelesurile și nuanțele luminii sale spirituale. Abia odată cu încheierea legământului și a binecuvântării rostite de Dumnezeu în fața sfântului Altar al lui Noe, se arată și se pune ca semn „curcubeul în nori”.

Iar acest semn sprijină bolta cerească a Sfintei Scripturi, a creației și a Bisericii lui Hristos. Am putea spune că linia curcubeului biblic este marcată și însemnată de zborul porumbelului cu ramura de măslin. Iar ramura de măslin este „rădăcina” curcubeului, ca lucrare a Duhului Sfânt.

De două ori mai apare curcubeul în revelația Sfintei Scripturi. Mai întâi, în descoperirea Sf. Prooroc Iezechiel de la râul Chebar: „Cum este curcubeul ce se află pe cer la vreme de ploaie, așa era înfățișarea acelei lumini strălucitoare care-l înconjura. Astfel era chipul slavei Domnului. Și când am văzut eu aceasta, am căzut cu fața la pământ” (Iezechiel 1, 28). Și al doilea moment este în revelația Sf. Apostol Ioan din insula Patmos: „Și Cel ce ședea semăna la vedere cu piatra de iasp și de sardiu, iar de jur împrejurul tronului era un curcubeu, cu înfățișarea smaraldului” (Apocalipsa 4, 3), dar și în viziunea puternicului înger ce se coboară din cer: „Și am văzut alt înger puternic, pogorându-se din cer, învăluit într-un nor și pe capul lui era curcubeul, iar fața lui strălucea ca soarele și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc” (Apocalipsa 10, 1).

Prin urmare, curcubeul înconjoară tronul lui Dumnezeu, este manifestarea slavei Lui și cunună a îngerilor trimiși din cer cu misiune pe pământ.

Curcubeul biblic leagă pe vecie începutul lumii cu sfârșitul ei, Facerea cu Apocalipsa, cheia lui David cu Ușa oilor, stâlpul șarpelui de aramă al lui Moise cu Crucea Mântuitorului Iisus Hristos, Mana cerească cu Sf. Euharistie, trecerea Iordanului cu Taina Botezului, nunta din Cana Galileii cu Nunta Fiului de Împărat, izbăvirea lui Iona din pântecele chitului de Învierea lui Hristos.

Curcubeul ca **semn al harului**, sprijinit pe Scara lui Iacov din Vechiul Testament și pe Crucea lui Hristos din Noul Testament, adapă omenirea întreagă și lumea creștină din cele 12 izvoare de la Elim și din izvorul Siloamului, de la stânca din Horeb și din fântâna lui Iacov din Sihar și ne călăuzește tainic spre Canaan și Betleem, iar mistic spre Emaus și spre Damasc.

Curcubeul biblic este streașina cerului aplecată deasupra pământului, este drumul înălțării carului de foc al Sfântului Ilie și calea întoarcerii lui și a lui Enoh, mai înainte de Parusie.

Curcubeul este tronul „semnului Fiului Omului”, adică al Sfintei Cruci ce se va arăta pe cer, punte a îngerilor și a sufletelor noastre după moarte. Pentru orice creștin, perspectiva contemplației duhovnicești face din curcubeu boltă a gândurilor curate, iluminate și înaripate și cupolă a inimilor aprinse de dor și dragoste după Dumnezeu.

Curcubeul este pod între potopul de apă care a fost și potopul de foc care va fi, lanț de aur între corabia lui Noe și Biserica lui Hristos.

Curcubeul este semn al potolirii tuturor furtunilor: a potopului și a celor de pe Marea Galileii și Mediteranei (Faptele Apostolilor 27), dar și semn al înseninării cerului pe fața pământului și a omului. Curcubeul de fapt a răsărit de acolo de unde porumbelul a rupt ramura de măslin!

Credință și sănătate

Sănătatea SUFLETULUI, sănătatea TRUPULUI (1)

Oamenii pot să se vindece într-adevăr în biserici atunci când ating sfintele moaște. Oamenii de știință din Petersburg au dovedit-o și au descoperit și mecanismul „material” al acestui fenomen divin. „O rugăciune este un remediu puternic”, spune Valeri Slezin, șeful Laboratorului de Neuropsihofiziologie al Institutului de Cercetare și Dezvoltare Psihoneurologică Bekhterev din Sankt Petersburg. „**Rugăciunea nu numai că reglează toate procesele din organismul uman, dar ea repară și structura grav afectată a conștiinței**.”

Profesorul Slezin a făcut ceva de necrezut – a măsurat puterea rugăciunii. El a înregistrat electroencefalogramele unor călugări în timp ce se rugau și a captat un fenomen neobișnuit – „stingerea” completă a cortexului cerebral. Această stare poate fi observată numai la bebelușii de trei luni, atunci când se află lângă mamele lor, în siguranță absolută. Pe măsură ce persoana crește, această senzație de siguranță dispare, activitatea creierului crește și acest ritm al biocurenților cerebrali devine rar, numai în timpul somnului profund sau al rugăciunii, așa după cum a dovedit omul de știință. Valeri Slezin a numit această stare necunoscută „trezvie ușoară, în rugăciune” și a dovedit că are o importanță vitală pentru orice persoană.

Este un fapt cunoscut că bolile sunt cauzate mai ales de situații negative și afronturi care ne rămân înfipte în minte. În timpul rugăciunii, însă, grijile se mută pe un plan secundar sau chiar dispar cu totul. Astfel, devine posibilă atât vindecarea psihică și morală, cât și cea fizică.

Slujbele bisericești ajută și ele la ameliorarea sănătății. Inginera și electrofiziciana Angelina Malakovskaia de la Laboratorul de Tehnologie Medicală și Biologică din Sankt Petersburg a condus peste o mie de studii pentru a afla caracteristicile sănătății unor enoriași înainte și după slujbă. A rezultat că **slujba în biserică normalizeaza tensiunea și valorile analizei sângelui.**

Se pare că rugăciunile pot să neutralizeze chiar și radiațiile. Se știe că după explozia de la Cernobîl, instrumentele de măsură pentru radiații au arătat valori care depășeau capacitatea de măsurare a instrumentului. Însă în apropierea Bisericii Arhanghelului Mihail, aflată la patru km de reactoare, *valoarea radiațiilor era normală.*

Oamenii de știință din Petersburg au confirmat, cu ajutorul experimentelor efectuate, că apa sfințită, semnul Crucii și **bătutul clopotelor pot să aibă, de asemenea, proprietăți vindecătoare**. De aceea, în Rusia, clopotele bat întotdeauna în cursul epidemiilor. Ultrasunetele emise de clopotele care răsună omoară virușii de gripă, hepatită și tifos. Proteinele virușilor se „încovoaie” și nu mai poartă infecția, a spus A. Malakovskaia.

Cercetătorii suedezi au fost primii care au ajuns la concluzia că clopotele emit ultrasunete. Rușii au aprofundat studiile privind caracteristicile undelor sonore propagate de clopote și au demonstrat faptul că acestea acționează ca niște generatoare de ultrasunete. În concret, cercetătorii au demonstrat că sunetele activează particulele elementare ultraușoare, așa-numiții *microleptoni* din mediul înconjurător, curățindu-i de microbi și bacterii, iar asupra organismelor acționează prin blocarea izotopilor nocivi și a radicalilor liberi având efect de întinerire. În lume există multe clinici care folosesc acest tip de terapie în tratarea unor afecțiuni precum distonia vasculară, hipertensiunea arterială, insomnia, ulcerele, astmul, bolile cardiace, dar și în creșterea imunității, îmbunătățirea circulației sangvine și a compoziției sângelui. Ba chiar și în ameliorarea sau chiar înlăturarea durerilor provocate de boala canceroasă ce anterior n-au putut fi nici măcar diminuate cu cele mai puternice analgezice.

Studiile din ultimele decenii au demonstrat **efectul benefic al terapiei cu sunete emise de clopote** în tratarea cu succes a multora dintre afecțiunile psihice și psihosomatice, simpla ascultare a unei înregistrări cu *sunete produse de clopote alungând depresia, anxietatea, insomnia, teama, nervozitatea*. Anumiți cercetători ce au studiat acest tip de terapie au concluzionat că, sub influența sunetului de clopot, câmpul energetic al corpului uman se curăță, iar imunitatea fizică se întărește. Principiul de acționare e simplu în sensul că sunetele emise de clopote, de o frecvență foarte înaltă, le distrug membrana, în urma cărui fapt acestea devin inofensive, ajutând organismul să fie cel învingător în lupta cu boala. *(va urma)*